

зала тя на другаркитѣ си въ полето. Наистина, тамъ нѣма слънце, но мене ми е жалко за гората.

И полека-лека момината сълза измъкнала коренчетата си отъ земята и се отправила къмъ гората.

Гората я приела сърдечно. Сега вече и тя имала цвѣтя, и птичкитѣ нѣмало да избѣгатъ, нито да престанатъ да пѣятъ.

И щастливата гора спустнала още по-низко клонкитѣ си, за да закриля моминитѣ сълзи, които благоухаели великолепно.

Затуй, който дири въ гората момини сълзи, трѣбва хубаво да гледа. Гората, отъ благодарностъ, грижливо спуща клонитѣ си и ги крие отъ чуждитѣ погледи.

Зл. Добромирова

РИБАРЬ

Седнахъ съ вждица въ ржката
подъ върбитѣ край рѣката,

гдето дремятъ въ тиня скрити
едри риби дяволити.

Вперихъ погледъ въвъ водата.
Ето, че врѣвѣта се клати !

Бързо вдигамъ я нагоре :
тамъ се страшно ококори

и пресипнало изкрѣка
стара жаба кривокрака.

Спускахъ, спущахъ... все напраздно :
тревуляци вадѣхъ разни.

Нѣмахъ никаква сполука :
ни шаранъ, ни сомъ, ни щука !

Какъ не хванахъ ни една,
мъничка поне, мрѣна !

А дома ме съ ловъ очакватъ !
Тю . . . дори ми се доплака !

Празенъ какъ да си вървя —
ракъ поне да уловя !

Ст. Цанкова-Стоянова